

Arrest

nr. 164 294 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2015 tot intrekking van het recht op verblijf en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 november 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 september 2005 diende verzoekster een aanvraag in voor een visum lang verblijf ingevolge haar huwelijk. Op 10 januari 2006 diende zij een vestigingsaanvraag in. Zij werd op 22 juni 2006 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Zij verkreeg een C-kaart op 8 mei 2008.

1.2. Verzoekster is op 16 september 2008 uit de echt gescheiden.

1.3. Zij hertrouwde in Marokko op 24 december 2008.

1.4. Op 17 januari 2012 oordeelde de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen dat verzoeksters eerste huwelijk (van 26 juli 2005) volstrekt nietig was. Het Hof van Beroep te Antwerpen bevestigde dit vonnis bij arrest van 24 april 2013.

1.5. Op 13 februari 2015 werd een beslissing genomen tot intrekking van het recht op vestiging (d.i. de eerste bestreden beslissing) en werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (d.i. de tweede bestreden beslissing), afgegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

*[...]
en haar minderjarige zoon
[...]
Mevrouw, Mijnheer de burgemeester,*

De betrokkene heeft een C kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van haar Belgische echtgenoot [E.B.M.] met wie ze huwde op 26.07.05. Op 17.10.05 werd haar aanvraag tot het verkrijgen van een visum type D op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980 goedgekeurd. Zij kwam aan in België op 23.11.05 en diende een aanvraag vestiging in op 10.01.06. Ze werd dezelfde dag in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Ze verkreeg een identiteitskaart voor vreemdelingen op 22.06.06. Deze kaart werd omgezet naar een C kaart op 08.05.08.

Op 13.06.13 is de betrokkene bevallen van een zoon. Het kind volgde de administratieve situatie van zijn moeder en werd meteen in het bevolkingsregister ingeschreven.

Op 24.04.13 bevestigde het Hof van beroep te Antwerpen (repertoriumnummer 2013/3788) het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 11.01.2012 (refnr 11/3364/A) en vernietigde aldus het huwelijk van de betrokkene met [E.B.]. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit bovengenoemd vonnis en arrest.

Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken evenals het verblijfsrecht van haar zoon [M.] dat uit het hare voortvloeit."

De tweede bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

*"Bevel om het grondgebied te verlaten
[...]
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 12/12/2015.

Haar minderjarige zoon [A.M.] geboren te Antwerpen op 13.06.13 onderdaan van Marokko dient haar administratieve situatie te volgen

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

- 2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)*

Het wettig verblijf van de betrokkene en haar minderjarige zoon is verstreken. Als een gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook all uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zo ook het recht op gezinshereniging. Het verblijfsrecht van de betrokkene werd ingetrokken bij beslissing van de dienst vreemdelingenzaken van 13.02.15.

□ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Bij arrest van het Hof van beroep te Antwerpen van 24.04.2013 (repertoriumnummer 2013/3788) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdaan E.B.M. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en werd het dus strijdig met de openbare orde bevonden.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekster, vermits zij zich bevindt in de situatie, voorzien bij artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. Luidens artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

2.3.1. Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een gebonden bevoegdheid uitsluit, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het woord “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14 §§1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Daarnaast bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Verder laat geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°) Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid lijkt uit te sluiten.

In zijn arresten 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de Raad terecht had gesteld « *que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée* » [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook onder meer uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting in het nationale recht vormt van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is, zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° van de vreemdelingenwet niet zo ruim als in de overige gevallen, deze in wezen discretionair is. (cfr. R.v.St. (Algemene Vergadering) nr. 192.198 van 2 april 2009, overwegingen 18-19).

2.3.2. Daarenboven moet er op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (R.v.St. nr. 207.325 van 13 september 2010). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; , R.v.St. De Vos, nr. 15699 van 5 februari 1973; R.v.St., Bussiaux nr. 17032 van 21 mei 1975). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

Bovendien blijkt uit de gegevens van de zaak dat het bestreden bevel zijn oorzaak vind in de eerste bestreden beslissing die een einde aan het recht op verblijf stelt. Bij een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing dient verzoekster aldus terug in de administratieve toestand geplaatst te worden die voorafging aan het nemen van de bestreden beslissing, met name die van een verblijfsrechtige vreemdeling. Zoals verzoekster er in het tweede middel overigens terecht op wijst, is het bevel om het grondgebied te verlaten onbestaanbaar met een dergelijke situatie. De exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 42septies en 43 van de vreemdelingenwet evenals van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij licht het middel toe als volgt:

"Voorafgaand aan de bestreden beslissing genoot verzoekster een duurzaam verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie. Verzoekster valt aldus onder het toepassingsgebied van de artikelen 40 tot en met 47 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42septies regelt in dit kader de gevallen waarbij wegens fraude een einde kan gesteld worden aan een dergelijk verblijfsrecht.

Deze bepaling werd ingevoerd door artikel 32 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering

van vreemdelingen (BS 10 mei 2007, in werking getreden op 1 juni 2008). Er dient te worden gewezen op de parlementaire voorbereiding van deze wet van 25 april 2007 die het volgende stelt:

“De voornoemde uitzonderingen, met name de uitzonderingen die voorzien worden in §4 voor de gevallen van nietigverklaring van het huwelijk, zijn van toepassing onder voorbehoud van artikel 42septies, niet (artikel 32 van dit ontwerp), dat in overeenstemming met artikel 35 van de richtlijn bevestigt dat er in geval van schijnhuwelijk of fraude op elk moment een einde kan gemaakt worden aan het verblijf van een familielid.” (Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p.55)

En de parlementaire voorbereidingen lezen we eveneens:

“Gelet op de wijzigingen die zij bevat zijn overgangsbepalingen voor deze wet noodzakelijk.

Met betrekking tot de wijzigingen betreffende het recht op verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden wordt het volgende voorzien:

(...) - de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van de burger van de Unie, zijn familieleden of de familieleden van een Belg, die wordt ingevoerd in artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de wet, is enkel van toepassing op de personen aan wie het recht op verblijf in België na de inwerkingtreding van de huidige wet wordt toegekend. De andere burgers van de Unie, hun familieleden en de familieleden van een van een Belg blijven toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur in het Koninkrijk. De enige uitzondering op deze overgangsbepaling heeft betrekking op de gevallen van fraude die worden bedoeld in artikel 42septies, omdat dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe ‘*fraus omnia corrumpit*’ (Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2875/001, p. 76).

Tevens dient te worden gewezen op de overgangsbepaling met betrekking tot de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 27 april 2007).

Artikel 47 van de voormelde wet stelt als volgt:

“Vanaf de inwerkingtreding van deze wet zijn alle bepalingen van deze wet van toepassing op de burgers van de Unie, hun familieleden en familieleden van Belgen met dien verstande dat: °1 (...) 2° de burgers van de Unie en hun familieleden alsook de familieleden van Belgische onderdanen die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet in het bezit zijn van een verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat der Europese Gemeenschappen of van een identiteitskaart voor vreemdeling, waarbij hun verblijfsrecht werd vastgesteld, vanaf dat ogenblik van rechtswege worden geacht te genieten van een recht op verblijf overeenkomstig artikel 42 van de wet van 15 december 1980 3° er onder voorbehoud van schijnhuwelijk, rechtsmisbruik of een andere vorm van fraude die van doorslaggevend belang geweest is voor de erkenning van het verblijfsrecht, slechts een einde kan gesteld worden aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet, beschikken over een verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of een identiteitskaart voor vreemdeling, waarbij hun verblijfsrecht werd vastgesteld, conform het door deze wet gewijzigd artikel 45 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; °4 (...)”

In casu was verzoekster sedert 22.06.2006 in het bezit van een identiteitskaart voor vreemdelingen, en dit naar aanleiding van een aanvraag tot vestiging (gezinshereniging met een Belg) overeenkomstig artikel 40 (oud) van de Vreemdelingenwet. De eerste beslissing dient dan ook in die zin te worden begrepen dat verzoekster recht op duurzaam verblijf (C-kaart dd.08.05.2008) wordt ingetrokken.

Uit artikel 47, 3° van de wet van 25 april 2007 en uit de supra geciteerde memorie van toelichting blijkt onmiskenbaar dat artikel 42septies van de vreemdelingenwet een toepassing is inzake schijnhuwelijk (als specifieke vorm van fraude) en dat dit wetsartikel de wettelijke verankering vormt van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*”, dit althans wat de beëindiging van het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie c.q. Belg betreft.

Het Hof van Cassatie erkent het adagium “*fraus omnia corrumpit*” als een algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat de dader van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. Het rechtsbeginsel vindt niet enkel toepassing in het verbintenissenrecht, maar kan bij voorbeeld het (toenmalig) gebrek aan een uitdrukkelijke bepaling ter zake in het Wetboek van de Belgische nationaliteit ook worden aangewend om de Belgische nationaliteit te ontnemen indien deze werd toegekend op basis van een schijnhuwelijk (Cass. 23 januari 2015, C.13.0157.N). Een algemeen rechtsbeginsel kan eveneens als autonome rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). Het is aldus een regel met wettelijke waarde, die in een ruime waaier van situaties en rechtsverhoudingen toepassing kan vinden.

Anderzijds dient te worden vastgesteld dat de wetgever, bij het invoeren van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, de gevolgen van de fraude op het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie c.q. Belg uitdrukkelijk heeft geregeld. Artikel 42septies van de vreemdelingenwet moet dan ook worden aanzien als een bijzondere bepaling die, in de specifieke rechtsverhouding tussen de staat en de vreemdelingen die een verblijfsrecht genieten als familielid van

een burger van de Unie c.q. Belg, de voorwaarden en de gevolgen van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* vastlegt.

Gelet op het beginsel dat de bijzondere regel voorrang heeft op de algemene regel en gelet op het gegeven dat de algemene rechtsbeginselen in de normenhierarchie naast de wet staan en deze wet slechts kunnen aanvullen in de mate dat er onduidelijkheden of leemtes zijn in de wet, zonder er evenwel in beginsel van te kunnen afwijken of er tegen in te kunnen gaan, moet dan ook voorrang gegeven worden aan de duidelijke en specifieke bepaling van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot familieleden van een burger van de Unie c.q. Belg kan bijgevolg geen toepassing worden gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* om af te wijken of in te gaan tegen het bepaalde in artikel 42septies van de vreemdelingenwet (RvV nr. 151 466 dd. 31 augustus 2015).

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht.”

Als dus kan met toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet slechts worden besloten om de binnenkomst te weigeren of om een ‘einde te stellen aan’ het verblijf wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie, of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van het verblijfsrecht.

Hoewel een schijnhuwelijk, zoals in casu, valt onder de term ‘fraude’ zoals voorzien in artikel 42septies van de vreemdelingenwet en verzoekster ook niet betwist dat haar huwelijk nietig werd verklaard wegens schijnhuwelijk, dient te worden opgemerkt dat het artikel 42septies van de vreemdelingenwet slechts voorziet in de mogelijkheid om in een dergelijk geval een einde te stellen aan het verblijfsrecht (*ex nunc*) en niet om het verblijfsrecht in te trekken (*ex tunc*). De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* werkt in casu dan ook *contra legem*, hetgeen niet is toegelaten (RvV nr. 151 466 dd. 31 augustus 2015).

Door verzoeksters verblijfsrecht *ab initio* in te trekken en hiertoe te verwijzen naar het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” heeft de gemachtigde dan ook het artikel 42septies van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht miskend.”

3.1.1. Verzoekster betoogt in essentie dat de bestreden beslissing niet kon steunen op de toepassing van het algemene rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*”, aangezien de beëindiging van het verblijfsrecht op grond van fraude bij wet is voorzien en dient te gebeuren binnen de perken, bepaald bij artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Verzoekster geeft in haar betoog zelf aan dat een schijnhuwelijk een specifieke vorm van fraude is, zodat het verblijfsrecht kon worden beëindigd op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Zij betwist evenmin dat haar huwelijk werd vernietigd wegens schijnhuwelijk en dat dit vernietigde huwelijk van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van haar verblijfsrecht. Zij betwist aldus niet dat een einde kon worden gemaakt aan haar verblijfsrecht, doch dat dit diende te geschieden met verwijzing naar artikel 42septies van de vreemdelingenwet en niet op basis van “*fraus omnia corrumpit*”. In concreto voert zij aan dat een beëindiging van het verblijfsrecht *ex* artikel 42septies slechts *ex nunc* kan gelden, daar waar de bestreden beslissing het verblijfsrecht *ex tunc* intrekt.

Het blijkt en het staat buiten betwisting dat de verzoekster voorafgaand aan de eerste bestreden beslissing een duurzaam verblijfsrecht genoot als familielid van een burger van de Unie. De verzoekster valt aldus onder het toepassingsgebied van de artikelen 40 tot en met 47 van de vreemdelingenwet. Artikel 42septies van de vreemdelingenwet regelt in dit kader de gevallen waarbij wegens fraude een einde kan worden gesteld aan een dergelijk verblijfsrecht.

Deze bepaling werd ingevoerd door artikel 32 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007, in werking getreden op 1 juni 2008). Er dient te worden gewezen op de parlementaire voorbereiding van voornoemde wet van 25 april 2007 die het volgende stelt:

“De voornoemde uitzonderingen, met name de uitzonderingen die voorzien worden in § 4 voor de gevallen van nietigverklaring van het huwelijk, zijn van toepassing onder voorbehoud van artikel

42septies, nieuw (artikel 32 van dit ontwerp), dat in overeenstemming met artikel 35 van de richtlijn, bevestigt dat er in geval van schijnhuwelijk of fraude op elk moment een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van het familielid.” (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p 55).

En

“Gelet op de wijzigingen die zij bevat zijn overgangsbepalingen voor deze wet noodzakelijk. Met betrekking tot de wijzigingen betreffende het recht op verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden wordt het volgende voorzien:

(...)

– de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van de burger van de Unie, zijn familieleden of de familieleden van een Belg, die wordt ingevoerd in artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de wet, is enkel van toepassing op de personen aan wie het recht op verblijf in België na de inwerkingtreding van de huidige wet werd toegekend. De andere burgers van de Unie, hun familieleden en de familieleden van een Belg blijven toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur in het Koninkrijk. De enige uitzondering op deze overgangsbepaling heeft betrekking op de gevallen van fraude die worden bedoeld in artikel 42septies, omdat dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe «*Fraus omnia corrumpit*».” (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p. 76).

Tevens dient te worden gewezen op de overgangsbepaling met betrekking tot de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 25 april 2007).

Artikel 47 van de wet van 25 april 2007 bepaalt ter zake als volgt:

“Vanaf de inwerkingtreding van deze wet zijn alle bepalingen van deze wet van toepassing op de burgers van de Unie, hun familieleden en familieleden van Belgen met dien verstande dat :

1° (...);

2° de burgers van de Unie en hun familieleden alsook de familieleden van Belgische onderdanen die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet in het bezit zijn van een verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat der Europese Gemeenschappen of van een identiteitskaart voor vreemdeling, waarbij hun verblijfsrecht werd vastgesteld, vanaf dat ogenblik van rechtswege geacht worden te genieten van een recht op verblijf overeenkomstig artikel 42 van de wet van 15 december 1980;

3° er onder voorbehoud van schijnhuwelijk, rechtsmisbruik of een andere vorm van fraude die van doorslaggevend belang geweest is voor de erkenning van het verblijfsrecht, slechts een einde gesteld kan worden aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet, beschikken over een verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of een identiteitskaart voor vreemdeling, waarbij hun verblijfsrecht werd vastgesteld, conform het door deze wet gewijzigd artikel 45 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° (...).”

In casu was de verzoekster sedert 22 juni 2006 in het bezit van een identiteitskaart voor vreemdelingen, dit naar aanleiding van een aanvraag tot vestiging (gezinshereniging met een Belg) overeenkomstig artikel 40 (oud) van de vreemdelingenwet. In toepassing van artikel 47, 2° van de wet van 25 april 2007 werd de verzoekster van rechtswege geacht te genieten over een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg overeenkomstig artikel 42 juncto 40ter van de vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing die vermeldt dat het recht op vestiging wordt ingetrokken, moet dan ook in die zin worden begrepen dat verzoeksters recht op duurzaam verblijf (C-kaart d.d. 8 mei 2008) wordt ingetrokken.

Uit artikel 47, 3° van de wet van 25 april 2007 en uit de supra geciteerde memorie van toelichting blijkt onmiskenbaar dat artikel 42septies van de vreemdelingenwet van toepassing is inzake schijnhuwelijk (als specifieke vorm van fraude) en dat dit wetsartikel de wettelijke verankering vormt van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*”, dit althans wat de beëindiging van het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie c.q. Belg betreft.

3.1.2. Het Hof van Cassatie erkent het adagium “*fraus omnia corrumpit*” als algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat de dader van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. Het rechtsbeginsel vindt niet enkel toepassing in het verbintenissenrecht, maar kan bijvoorbeeld bij het (toenmalig) gebrek aan een uitdrukkelijke bepaling ter zake in het Wetboek van de Belgische

Nationaliteit ook worden aangewend om de Belgische nationaliteit te ontnemen indien deze werd toegekend op basis van een schijnhuwelijk (Cass. 23 januari 2015, C.13.0157.N). Een algemeen rechtsbeginsel kan eveneens als autonome rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). Het is aldus een regel met wettelijke waarde, die in een ruime waaier van situaties en rechtsverhoudingen toepassing kan vinden.

Anderzijds dient te worden vastgesteld dat de wetgever, bij het invoeren van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, de gevolgen van de fraude op het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie c.q. Belg uitdrukkelijk heeft geregeld. Artikel 42septies van de vreemdelingenwet moet dan ook worden aanzien als een bijzondere bepaling die, in de specifieke rechtsverhouding tussen de staat en de vreemdelingen die een verblijfsrecht genieten als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg, de voorwaarden en de gevolgen van het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" vastlegt. Gelet op het beginsel dat de bijzondere regel voorrang heeft op de algemene regel en gelet op het gegeven dat de algemene rechtsbeginselen in de normenhierarchie naast de wet staan en deze de wet slechts kunnen aanvullen in de mate dat er onduidelijkheden of leemtes zijn in de wet, zonder er evenwel in beginsel van te kunnen afwijken of er tegen in te kunnen gaan, moet dan ook voorrang gegeven worden aan de duidelijke en specifieke bepaling van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot familieleden van een burger van de Unie c.q. Belg kan bijgevolg geen toepassing worden gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" om af te wijken van of in te gaan tegen het bepaalde in artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Het is evenwel denkbaar dat er geen benadeling uitgaat van een beslissing die formeel slechts verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" wanneer deze beslissing niettemin volledig te kaderen valt binnen de bepalingen van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. In die optiek zou het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" overigens ook niet afwijken van de wet.

Er dient dan ook te worden onderzocht of de eerste bestreden beslissing die toepassing maakt van het genoemde algemeen rechtsbeginsel, in rechte en in feite ingepast kan worden in de bepalingen van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

3.1.3. Artikel 42septies van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Aldus kan met toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, slechts worden besloten om de binnenkomst te weigeren of om "een einde te stellen aan" het verblijf wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie, of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Hoewel te dezen niet is betwist dat een schijnhuwelijk, zoals *in casu*, valt onder de term "fraude" zoals voorzien in artikel 42septies van de vreemdelingenwet en de verzoekster ook niet betwist dat haar huwelijk met E.B. nietig werd verklaard wegens schijnhuwelijk, dient te worden opgemerkt dat artikel 42septies van de vreemdelingenwet slechts voorziet in de mogelijkheid om in dergelijk geval een einde te stellen aan het verblijfsrecht (*ex nunc*) en niet om het verblijfsrecht in te trekken (*ex tunc*). De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" werkt *in casu* dan ook, zoals de verzoekster doet gelden, *contra legem* hetgeen niet is toegelaten.

Door verzoeksters verblijfsrecht *ab initio* in te trekken en hiertoe te verwijzen naar het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" heeft de gemachtigde dan ook artikel 42septies van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht miskend.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De rechtspraak van de Raad waarnaar de verweerder verwijst, handelt over de formele motiveringsplicht en over de loutere vraag of het voormelde rechtsbeginsel een afdoende formele motivering behelst om een verblijfsrecht in te trekken. De verweerder gaat in de nota met opmerkingen echter nergens in op de kritiek dat het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" niet *contra legem* kan worden toegepast. De verweerder maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat in de thans voorliggende zaak dezelfde

rechtsvragen en ook dezelfde feitelijke omstandigheden aan de orde zijn, zodat het loutere citeren van deze rechtspraak geen afbreuk doet aan hetgeen hierboven is vastgesteld.

In de mate dat de verweerder zou voorhouden dat de aangevoerde schending van artikel 42septies van de vreemdelingenwet juridische grondslag mist omdat het *in casu* niet gaat om een beëindiging van het verblijfsrecht maar om een intrekkingbeslissing, herhaalt de Raad dat het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" niet kan worden aangewend wanneer hiermee wordt ingegaan tegen een duidelijke wettelijke bepaling die uitdrukkelijk de gevolgen van "*fraus*" in een welbepaalde rechtsverhouding regelt.

Het middel is gegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel. Zij licht het middel toe als volgt:

"Indien de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht en de C-kaart van verzoekster wordt vernietigd, verliest het bevel om het grondgebied te verlaten zijn waarde.

Het bevel om het grondgebied te verlaten hangt namelijk noodzakelijk samen met de beslissing tot intrekking tot verblijf, aangezien het bevel in deze beslissing haar materiële grondslag vindt. Het zou voor grote juridische onzekerheid zorgen indien het bevel om het grondgebied te verlaten niet wordt vernietigd."

3.2.1. De tweede bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing en uit het gegeven dat slechts toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in de situatie van een vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten haar noodzakelijke materiële grondslag vindt in de beslissing waarbij verzoeksters recht op vestiging c.q. duurzaam verblijfsrecht wordt ingetrokken.

Nu reeds is vastgesteld dat er grond is tot nietigverklaring van de beslissing waarbij verzoeksters verblijfsrecht van onbepaalde duur wordt beëindigd, verliest het kwestieuze bevel om het grondgebied te verlaten haar noodzakelijke grondslag. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing brengt *in casu* met zich mee dat ook de tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Het betoog van de verwerende partij dat doet hier geen afbreuk aan. Zoals hoger reeds gesteld heeft de vernietiging van de eerste bestreden beslissing tot gevolg dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven.

Het middel is in die mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2015 tot intrekking van het recht op verblijf en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT